

Imidlertid ere to Afsnit af Lovforslaget, som det oprindeligt var paataenkt, udskudte, og det er to Afsnit, som ville faa en væsentlig Indflydelse paa, hvorvidt Staten skal have en Forøgelse eller en Formindskelse af sine Indtægter som Følge af den nye Retspleje og de dertil knyttede Forhold. Det er de Afsnit, som skulde vedrøre de frivillige Auktioner og Tinglæsningsvæsenet. Naar jeg har udskudt det første Afsnit om de frivillige Auktioner, saa er det, fordi der overhovedet efter Retsplejeloven, som den nu foreligger, tiltrænges en ny Lovordning, som vi have talt om her i Salen ved selve Retsplejelovforslagets Behandling i Aar, et Forhold, som er Genstand for Overvejelse, og som der vil fremkomme Lovforslag om senere; man bør da først tage Spørgsmaal om Afgifterne derved under Overvejelse. Det andet Afsnit, som er udskudt, er det, jeg nævnede vedrørende Tinglæsning. Det er efter Finansministeriets Opfordring, idet Finansministeriet mener, at dette Spørgsmaal rettest bør inddrages under Overvejelserne i den Kommission, Finansministeriet har nedsat til Udarbejdelse af Forslag til en ny Stempellov. Det har jeg ikke fundet noget at indvende imod, og derfor er ogsaa dette i og for sig saare vigtige Afsnit af Lovforslaget om Retsafgifter ikke med i det Forslag, jeg her forelægger.

Det var de tre Lovforslag, som skyldes Retsplejelovens Krav i § 998. Men dernæst fremlægger jeg et Forslag til Lønningslov for Fuldmægtige hos Underretsdommere og Retsskrivere udenfor København. Det er ikke paabudt i selve Retsplejeloven, men det er naturligt, naar man overhovedet vil en Ændring i disse Forhold, saa at tage det op til Overvejelse og Løsning i Forbindelse med de til Retsplejeloven knyttede Lovforslag. Det støtter jeg da ogsaa derpaa, at det under de tidligere Behandlinger af Retsplejeloven baade i Folketinget og i Landstinget har været drøftet at komme ind paa en saadan Omordning af det her omhandlede Forhold, som jeg nu forelægger Forslag om. Hovedindholdet af dette Lovforslag findes i § 4, som begynder med følgende Bestemmelse: „Ingen efter Dagen for denne Lovs Forelæggelse for Rigsdagen autoriseret Fuldmægtig hos en Underretsdommer eller Retsskriver udenfor København maa fremtidig for Betaling udføre private juridiske Forretninger, det være sig i eller udenfor Kontortiden“. Hidtil har Forholdet jo været det, at disse Bestillingsmænd, der besør-

gede Statsforretninger som Medhjælpere for de vedkommende Retsbetjente, kun i ringe Grad lønnedes af Staten. Thi de 1,000 Kr., der nu beregnes til Løn for en Fuldmægtig, kan ingen, ikke en Gang en ugift, endsiige en ældre gift Mand, leve af. Det har derfor ogsaa fra alle Sider været Forudsætningen, at vedkommende skal tjene til Livets Ophold ved Virksomhed for private. Men dette er et Forhold, som frembyder saa mange uheldige Sider, at der atter og atter er fremkommet Klager derover. Og jeg tror, at de Erfaringer man i den senere Tid har gjort om, hvad det kan føre til, naar offentlig og privat Virksomhed blandes sammen, yderligere vil bekræfte den Opfattelse, at dette Forhold snarest muligt bør ændres. Jeg skal ikke komme vidtløftig ind derpaa, thi i Princippet er denne Opfattelse allerede anerkendt fra begge Rigsdagens Tings Side. I det Forslag til Lov, som Folketinget vedtog i December 1902, fandtes der allerede en Bestemmelse, som forbød enhver Medhjælper eller Fuldmægtig hos en Dommer at give sig af med privat Virksomhed. Da Forslaget kom til Behandling i dette Ting, anerkendte man i Princippet det rigtige heri, og naar der dog ikke i Lovforslaget, som det senere vedtoges overensstemmende i begge Ting, fandtes en Bestemmelse, sigtende til dette Forholds Omordning, skyldtes det Hensynet til de store Udgifter for Statskassen, som unægtelig ville blive forbundne med en saadan Omordning. Det er klart, at naar Staten ikke længere kan henvise sine Bestillingsmænd til at ernære sig ved privat Virksomhed, maa den ogsaa lønne dem saaledes, at de kunne eksistere. Det er derfor ogsaa givet, at en saadan Omordning som den, der foreslaas i dette Lovforslag, vil medføre en forøget Udgift for Statskassen. Paa den anden Side vil den nuværende Styrke af Medhjælpere hos Retsbetjentene selvfølgelig kunne nedsættes noget, naar de skulle anvende hele deres Tid i Statens Tjeneste og ikke en stor Del eller maaske den allerstørste Del deraf til at ernære sig ved privat Virksomhed. Hvor stor en Nedsættelse der saaledes kan finde Sted, har det ikke været muligt paa Forhaand at beregne, men det er heller ikke noget, der skal fastsættes ved dette Lovforslag. Lovforslaget her gaar ud paa, at hvor stort et Antal af Fuldmægtige Retsbetjentene skulle have, skal afgøres ved Kontorholdsloven, efterhaanden som de enkelte Embeder fremkomme til Revision, og indtil de fastsættes paa de aarlige Fi-